



# Čestný muž

Jane Ashford

## KAPITOLA PRVNÍ

**C**hcete říct, že nemáte nic k dispozici?“ naléhal pan Eliot Crenshaw. Jeho zlověstný pohled malého hostinského vyděsil.

„Přísahám, že mluvím pravdu, pane. Moje stará si vzala dvoukolák a vodjela, protože naše nejmladší slehla. V Hemsley, to je druhá vesnice vod nás. Dneska doma nebude. Ve stáji je starej kůň, ale ten neutáhne kočár. A v tomhle sněhu...“ Podíval se z okna výčepu na ženoucí se sněhovou bouří. „No, neřek' bych, že by do toho vůbec ňáký zvíře vylezlo.“ Na chvíli se omluvně odmlčel, vědom si gentlemanovy netrpělivosti.

„Proklatý sníh,“ řekl pan Crenshaw a rovněž pohlédl k oknu. Bylo jasné, že počasí se rychle zhoršuje, a protože jednu nehodu už na cestě zažil, neměl v úmyslu riskovat další. Nicméně se ocitl v trapné situaci. „Vaše žena není doma, říkáte? Kdo tu tedy ještě je?“

Pan Jenkins rozhodil zoufale ruce. „S prominutím pane, jenom já. Betty, to je holka z vesnice, co chodí vypo-máhat, odešla dřív, kvůli tý bouřce. A čeledín, ten si zlomil tu svoji mizernou nohu minulej tejden, balík jeden, v jeho věku! Nevím ani, jak si poradím s večerí. A pak ta pani!“ Poslední poznámka vyzněla spíš jako zaúpění a muž přitom kroutil nešťastně hlavou. „My nejsme žádný velký zařízení, víte, pane, jsme stranou hlavní silnice a nedržíme ani poštovní koně. Nejsme vybavený na ubytování, vopravdu. Nevím, co mám dělat.“

Pan Crenshaw pohlížel na nešťastného hostinského s nechutí. Už tak byl předchozí nehodou dost roztrpčený.

Během poměrně krátké cesty, za denního světla, jakýsi bezohledný mladík ve vysokém faetonu vážně poškodil jeho pěkný cestovní kočár, zranil jeho koně, ti se splášili, a i když mohl mluvit o štěstí, že vyvázl bez vážnějšího zranění, problém, který toho byl následkem a jemuž teď musel čelit, mu nepřidával na náladě.

Doprovázel mladou dámu, která byla na návštěvě u jeho matky, k jejím tetám domů. Uvolil se k tomu jenom po naléhavých prosbách své matky a teď si nevybíravě spílal, že se nechal přemluvit. Komorná slečny Lindleyové byla při nehodě ošklivě zraněna a museli ji nechat v nejbližší chalupě a pak pěšky dojít k tomuhle hostinci, ve kterém, jak se zdá, není žádná žena, jež by mohla dívce dělat gardedámu. Sněhová bouře nabírá každým okamžikem na síle, a i kdyby bylo možné pokračovat v cestě, žádný jiný dopravní prostředek není k dispozici. Eliot Crenshaw nebyl zvyklý dostávat se do úzkých, ale teď si vyčerpaně promnul čelo rukou, posadil se ve výčepu ke stolu a zoufale zíral na víření sněhu za oknem. Ruku na stole sevřel v pěst. „Přineste mi pintu piva,“ řekl rezignovaně.

Mezitím, v malém soukromém přijímacím pokoji hostinského, seděla dvojctihodná slečna Laura Lindleyová, nejstarší dcera zesnulého hraběte ze Stoke-Maneringu, před krbem a bezútěšně natahovala zkrehlé ruce k praskajícímu ohni. Byla na kost promrzlá, měla zničený klobouk, potrhaný a zablácený kabát a její zelené batistové cestovní šaty byly zcuchané stejně jako její černé kučery. Levou tvář jí hyzdil ošklivý škrábanec a nad levým okem měla pohmožděninu. Ale tyhle nepříjemnosti ji trápily mnohem méně než počínající bouře a rozbitý kočár, který nechali stát opilecky na-

hnutý při kraji silnice. Co teď? Její tety ji očekávaly již před více než třemi hodinami. Dvě postarší dámy, které ji vychovaly, jsou pověstné svým přehnaným smyslem pro pořádek. Nejnepatrnější odchylka od pravidel slušnosti je dokáže zcela vyvést z míry. A jak by se asi cítily, kdyby věděly, že jejich s láskou opatrovaná neteř uvízla ve venkovském hostinci s mužem, kterého sotva zná?

Laura potlačila vzlyk. Teprve nedávno se jí podařilo tety přemluvit, aby jí dovolily strávit společenskou sezonu v Londýně. Přestože měla dvacítku za sebou, ještě nikdy hlavní město nenavštívila. A tak musela použít veškeré své přesvědčovací schopnosti a pomoc některých dobrých přítelkyň svých tet, paní Crenshawová je jednou z nich, aby získala nezbytné dovolení. Měla odjet do Londýna příští měsíc, ale takhle... Laura roztřeseně vzdychla. Jak to vypadá, nikdy svou londýnskou sezonu mít nebude. Dva roky čekala, aby mohla zažít stejný debut jako předtím její přítelkyně, a celou tu dobu na tom pečlivě pracovala. A k čemu to všechno bylo? Kvůli hloupé nehodě se to teď obrátí vniveč. Zachmuřila se. Vždycky je to stejné – když už má něco na dosah ruky, na poslední chvíli se to pokazí. Ještě několikrát zhluboka vzdychla, ale pak si podobné truchlivé myšlenky zakázala. Třeba pan Crenshaw najde nějaký způsob, jak se z toho problému dostat. Zdá se, že je to schopný muž.

Ale pan Crenshaw, který v tu chvíli dopíjel v šenku své pivo, se vůbec necítil jako muž činu. Při pádu z kočáru si ošklivě pohmoždil rameno. Dokonale padnoucí kabát, zhotovený samotným Westonem, měl na několika místech roztržený, a tím pádem naprosto zničený. Podobně dopadly i další kusy jeho módního oblečení. Kdyby ho teď spatřil někdo z *vyšších* kruhů, byl by jeho stavem zděšen. To nebyl ten známý okouzlující lev

salonů. Ve skutečnosti, i když by to nikdy nepřipustil, byl elegantní pan Crenshaw s rozumem v koncích.

S povzdechem se zvedl a poněkud strnule vykročil k malému zrcadlu, které viselo nad barem. Pokusil se narovnat si přetočenou vázanku a uhladit vlasy. Tvář v zrcadle vypadala teď spíš strohá než pohledná. Vysoké lícní kosti a orlí nos propůjčovaly tváři pana Crenshawa jestřábí vzhled, ještě umocněný černými vlasy a pronikavým pohledem šedých očí. Celkově dělal dojem tvrdého nepřístupného muže, žádného slabocha. Jenom málo mužů by se odvážilo zkřížit tomuto vysokému, štíhlému gentlemanovi cestu, a ještě méně by jich mělo šanci nad ním zvítězit. Upravil si poničený kabát, oklepal usychající bláto z pantalonů, které byly ještě před nedávnem bez poskvrnky, a rovněž z vysokých vojenských bot. S úšklebkem se otočil od zrcadla a vykročil k soukromému přijímacímu pokoji na druhé straně chodby.

Slečna Lindleyová při jeho příchodu vstala. „Našel jste...?“ začala, ale ptát se v nastalé situaci, zda se mu podařilo sehnat povoz, jí najednou připadlo nepatřičné, a tak otázku ani nedokončila.

Pan Crenshaw kývl galantně hlavou. „Posaďte se prosím, slečno Lindleyová. Mám bohužel špatné zprávy.“ Sdělil jí, co mu předtím řekl hostinský.

Lauře vylétla ruka k hrdlu. „Ach, bože, jaká smůla, že jeho žena musí být někde jinde právě teď.“ Snažila se zachovat klid, ale začala mít nepříjemný pocit kolem žaludku. Tohle jí tety nikdy neprominou, i přesto, že nemá na situaci nejmenší podíl.

„A to je jen mírné hodnocení situace,“ pronesl suše pan Crenshaw, „protože tu v hostinci budeme muset, bohužel, strávit noc. V tom sněhu nemůžeme pokračovat, i kdyby se nám podařilo nějaký povoz sehnat.“ Jakoby na důkaz toho, co řekl, se v tu chvíli ozval

zvenku obzvlášť silný poryv větru. „S radostí bych ještě jednou zajel do vsi a pokusil se přemluvit nějakou ženu, aby sem jela se mnou a zůstala s vámi,“ pokračoval. „Ale myslím, že by žádná nebyla ochotná jít. A upřímně řečeno, nejsem si ani jistý, zda bych vůbec v tomhle sněhovém pekle vesnici našel.“

Laura sklíčeně přikývla. „Samozřejmě že v takovém počasí nemůžete jít ven.“ Sevřela ruce a znovu potlačila slzy.

Pan Crenshaw se na ni zadíval. „Je mi to opravdu líto, slečno Lindleyová.“

„Ach, já vím, že to není vaše vina. Vždyť jste nás všechny zachránil před smrtí! Jenom kdyby Ruth nebyla zraněná nebo kdybych byla zůstala v té chalupě s ní. Ale když tam odnesli ještě i toho mladíka a ta žena tvrdila, že *já* už tam zůstat nemohu... Ostatně, doufala jsem, že seženeme nějaký jiný kočár. Neuvědomila jsem si, že ten sníh...“ Znepokojeně pozorovala padající vločky a její nesouvislý projev postupně ztichl.

„Ani já ne,“ odpověděl na to pan Crenshaw. „V tuhle dobu není podobné počasí obvyklé. Nicméně je to tak a my se s tím musíme vyrovnat.“

„Zajisté. Předpokládám, že není ani možnost poslat zprávu mým tetám.“

Zavrtěl hlavou. „Obávám se, že není. Ale snad jim bude jasné, že máte zpoždění kvůli počasí. Vsadím se, že budou rády, že v té chumelenici necestujete.“

Laura se nejistě usmála. „To neznáte mé tety,“ řekla. Upírala zrak dolů na svoje sevřené ruce a stísněně polkla. Právě v tu chvíli si totiž uvědomila, že je úplně sama s cizím mužem. A to jí tety ještě nikdy, co je živa, nedovolily.

Pan Crenshaw se zamračil. „Ne, neznám. Ale rozumím tomu tak, že jsou na vás velmi přísné.“

Přikývla. „Jsou... poněkud starší, víte, a...“ zají-  
kala se.

„Začínám to chápat,“ odvětil zachmuřeně. „Taková  
šlamastyka! Proč jsem se jenom nechal matkou pře-  
mluvit, abych vás doprovodil.“

Laura na něj upřela oči. „Je mi to líto,“ hlesla ne-  
směle. Na rozdíl od něj však věděla, proč to paní Cren-  
shawová udělala. Ta jí totiž předtím řekla, že společná  
jízda bude pro Lauru skvělou příležitostí vyzkoušet si  
svůj společenský um. Nikdo jiný nevěděl lépe, jakým  
přísným omezením je Laura od svých tet vystavena,  
a nikdo jiný s ní nemohl cítit víc. Žertovně dodala, že  
Laura se musí pokusit polapit jejího syna, jelikož ona  
sama se bezvýsledně pokouší udat ho posledních pět  
let. Dívka se teď pokradmu podívala na vysokou po-  
stavu stojící nedaleko sofa. Jak to ale udělat, říkala si  
v duchu. Zdá se, že pan Crenshaw o ni nejeví nejmenší  
zájem, právě naopak. Je velmi upjatý a chladný.

Ale myšlenky, které se honily hlavou jejího společ-  
níka, by ji jistě překvapily. Zjišťoval, že to děvče stojí  
za povšimnutí i teď, když je vzhledem k okolnostem  
neupravené. Za jiných okolností, třeba v Almackově  
sále, by ji mohl směle požádat o tanec bez obav, že by  
to bylo pod jeho úroveň. Vysoká, ztepilá Laura Lindle-  
yová byla nápadná bruneta, s množstvím černých ku-  
čer a s očima tak tmavými, že vypadaly téměř černé.  
Pokožku měla slonovinově bílou, což v současné vy-  
pjaté situaci vyniklo ještě víc. Její obvykle sytě růžové  
tváře i rty, a té okouzující barvy si všiml už předtím,  
byly teď bez barvy. Vypadala unaveně a sklesle.

Rezolutně svoje myšlenky usměrnil. Teď rozhodně  
není vhodný čas na hodnocení dívčina vzhledu. Oba  
dva jsou v nezáviděníhodné situaci. A rýha kolem úst  
se mu prohloubila ještě trochu víc, když se nad problé-  
mem znovu zamyslel.

Laura ho pozorovala a zachvěla se. Vypadal najednou tak vážně a nasupeně.

„Je vám zima?“ zeptal se okamžitě. „Přisuňte se blíž k ohni. Ani jsem se vás nezeptal, zda byste si nedala něco k pití. Třeba čaj?“

Laura připustila, že čaj by s velkou radostí uvítala, a pan Crenshaw odešel najít domácího pána.

O dvě hodiny později usedali k večeři v poněkud uspokojivějším stavu. I když se nepřevlékli – Lauřino zavazadlo zůstalo v rozbitém kočáře a pan Crenshaw s sebou žádné neměl – upravila si Laura vlasy a šaty a umyla se. Stejně tak její společník. Šrám na tváři už teď nevypadal tak hroživě, když si houbou smyla špínu a zaschlou krev. Pohmožděnina, jež mezitím ztmavla, nebyla vážná. Oba se cítili mnohem lépe, když si teď prohlíželi podivně zkombinované pokrmy, které jim hostitel předložil. Dostali chléb a máslo, sýr, pečené kuře, vařené brambory a marmeládu ve velkém hrnci. Pan Crenshaw to pobaveně zhodnotil, a dokonce Lauru rozesmál, když se pokoušel rozporcovat kuře, obočí stažené úsilím.

Při jídle začal nenuceně hovořit o Londýně. Slyšel od své matky, že Laura má být uvedena do společnosti, a tak se rozpovídal o místech, která možná navštíví, a o činnostech, jimiž se bude zabývat.

„Je tam známý Almackův taneční sál,“ informoval ji, „kde bezpochyby strávíte při tanci mnoho večerů. A pak přijdou různé rauty, benátské snídaně, hudební večírky a tak. Nemáte ani představu, jak budete vytižena.“

Ráda by na výčet všech těch radovánek zareagovala, ale nedokázala potlačit chvění hlasu a výraz v obličejí měla tak zkroušený, že se její společník zeptal: „Co se děje? Řekl jsem něco špatného?“

Potřásla hlavou. „Ne, ne, jenomže... víte, já už teď nejspíš do Londýna nepojedu. A přišlo mi to strašně líto.“ Posmutněle upírala oči na talíř.



Zamračil se. „Co tím myslíte, že nepojedete?“

„Ach, tety mi to nikdy nedovolí po tomto... chci říci...“ Zajíkala se, až nakonec zmlkla. V žádném případě ho nechtěla zatěžovat jistými následky toho nešťastného dobrodružství. Koneckonců, k čemu by to bylo. On tuto situaci nezavinil, ani ona.

„To je nesmysl,“ odpověděl. „Proč by vás neměly pustit? Stala se vám po cestě jenom nečekaná nehoda.“

„Ano, to já vím, ale vy netušíte, jak uvažují moje tety. Jsou nadmíru starostlivé a nerozumí moderním mravům. Alespoň to tak tvrdí. Když náš kurát projevil přání navštívit moji sestru... jenom jí složit poklonu, víte, zakázaly mu jednou provždy vstoupit do domu.“ Při té vzpomínce se jí na tváři objevil prchavý úsměv. „Bylo to neslýchané, protože předsedají výboru pro charitu a ten spadá do kurátovy pravomoci. Vikář to vůbec nemohl pochopit.“ Pozvedla oči a viděla, že to pana Crenshawa pobavilo. Povzbuzena se usmála o trochu víc a ukázala dva roztomilé dolíčky.

„Zlomilo to vaší sestře srdce?“

„Clarisse?“ Laura se neubránila uchichtnutí. „Té to bylo úplně jedno. Ona se totiž touží provdat za vévodu.“

Udiveně se na ni podíval. „Vévodu? A kterého?“

Laura se zatvářila potutelně. „To je úplně jedno. Je prostě jen rozhodnutá udělat velké štěstí.“ Vzápětí jí zmizel úsměv z tváře. „To se jí teď samozřejmě nepodaří. Po tomhle, myslím, už ani nebude mít příležitost. Tety nás budou držet tak zkrátka, že nám nedovolí účastnit se ani venkovských zábav.“ Její chvilková dobrá nálada se při tom pomyšlení nadobro vytratila.

Pan Crenshaw znovu sražil čelo. „A nemýlíte se? Nemohou být přece tak staromódní.“

Ale Laura věděla své a nic na to neřekla. Nechtěla ho zatěžovat svými problémy, a tak v tichu dokončili jídlo.

Po chvíli se Laura zvedla. „Myslím, že půjdu spát. Jsem k smrti unavená.“

Pan Crenshaw rovněž vstal. „Ani se nedivím. Domáci vám tady nechal svíčku.“ Vzal ji a zapálil od ohně v krbu. „Bohužel tu není nikdo, kdo by vás odvedl nahoru. Váš pokoj je přímo proti schodům.“

„Děkuji vám.“ Vzala svíčku a otočila se ke dveřím. Ještě než vyšla do chodby, poznamenal:

„Strávím noc v pokoji domáciho. Nic víc pro vás nemohu udělat.“

Laura se ušklíbla. „A meč nemáte?“

„Nerozumím.“

„No, jako Tristan.“

Stále nechápal. Ta dívka musí být na pokraji svých sil, napadlo ho. Snad nebudu muset řešit nějakou další nepříjemnost, zadoufal horečně.

Laura pokrčila rameny. „Nechte to být. Nevšímejte si toho. To moje tetý jsou přesvědčené, že jsem nenapravitelně lehkomyšlná.“

Nepřestával ji pozorovat.

„Dobrou noc,“ řekla.

„Dobrou noc,“ odpověděl s úlevou.

O několik minut později ležela už Laura v posteli, zachumlaná do objemné noční košile domáci paní. Zaposlouchala se do kvílení větru venku a mlaskavého zvuku, který způsobovaly sněhové vločky, jak se lepily na okenní tabulky. Teď, když byla sama, nechala volný průchod slzám. Připadalo jí to všechno tak nespravedlivé a cítila se tak bezmocná. Napadaly ji nejruznější možnosti, jak pokračovat v cestě, ale všechny musela zamítnout. Budou tady uvěznění, dokud vánice potrvá. Kdyby na ni jen pan Crenshaw neměl takovou

zlost. To ji sužovalo nejvíc ze všeho toho, co ji potkalo. A pak najednou, přemožená únavou a s myšlenkou na pana Crenshawa, usnula.

Příští ráno se rozbřeslo do jasného, chladného dne. Zem přes noc pokrylo více než půl metru sněhu. Když to Laura po probuzení uviděla z okna, říkala si, že za jiných okolností by to bylo překrásné. Tak hojná sněhová nadílka byla v této části země opravdu vzácná. Ale pro dnešek si přála, aby byl sníh někde daleko ve Skotsku. Cesta vypadala zcela neprůjezdná a venku nebyla živá duše.

Oblékla se znovu do svých pomačkaných zelených batistových šatů a sešla dolů. Pan Crenshaw se právě soukal do zimního kabátu pana hostinského.

„Dobré ráno,“ popřál jí. „Chystám se zajet do vsi a poptat se, jestli by se nedal najmout nějaký povoz. Můj kabát je zničený, ale pan Jenkins mi laskavě půjčil svůj.“

Hostinský, který dělal něco vzadu, při těch slovech jenom cosi zabrblal. Švy šedohnědého kabátu byly napjaté k prasknutí, protože pan Crenshaw byl mnohem mohutnější.

„Vy myslíte, že bychom mohli pokračovat?“ zeptala se. „Vypadá to, že sníh je hluboký.“

„Uvidíme,“ zněla odpověď.

Vydal se na cestu, ale starý kuň nejevil moc chuti prodírat se sněhem. Laura oknem pozorovala, jak pomalu postupují po stěží viditelné cestě, když zaslechla nějaký zvuk ode dveří. Jakmile se obrátila tím směrem, spatřila tam stát hostinského.

„Asi budete chtít nákou snídani, slečno,“ řekl. „Ale čokoládu nemám, ani žádný jiný laskominy. Já nejsem ve vaření moc zběhlej, to musím přiznat. To dělá moje stará. Kéž by tu byla!“ Vypadal nešťastně.

Laura se jemně usmála. „Spokojím se s čajem... a třeba s kouskem chleba s máslem. Ráno obvykle moc nejím. Jak daleko je to do vesnice?“

Osmělený jejím laskavým tónem mužik popošel blíž. „Zhruba tři míle, slečno. Jen doufám, že to ten muj starej chudák zvládne. To je ale bláznivý počasí, co říkáte? Půl metru sněhu v březnu. Někdy ho ani v zimě tolik nenapadne.“

A pan Crenshaw se stále nevracel. Přešlo dopoledne, byl čas oběda. Laura si dala jenom studené kuře. Dlouho vyhlížela z okna, chvílemi přecházela po místnosti, nakonec požádala hostinského o něco ke čtení. Po horečném hledání objevil jenom starobylou bibli a tři staré výtisky *Spectatora* s ohnutými rohy, které Laura měla už všechny přečtené. S povzdechem se vrátila do přijímacího pokoje a oddala se nicnedělání. Za nějakou chvíli se přihrnul pan Jenkins a triumfálně jí podával balíček ohmataných karet. Lepší než nic, pomyslela si a rozložila si je na partii pasiánsu. To ji na chvíli zaměstnalo, přesto však nepřestávala pozorně naslouchat zvukům zvenčí.

Teprve pozdě odpoledne, to už měla za sebou tři partie pasiánsu a několik šálků čaje, uslyšela koně. Dychtivě se rozběhla k oknu. Pan Crenshaw se vracel, ale jel pomalu s hlavou svěšenou a sám. Jedinou viditelnou změnou oproti ránu bylo zavazadlo, které měl přivázané za sebou. Byl promočený, prostydlý a vypadal rozmrzele.

Ve vesnici se nenašel žádný povoz k pronajmutí. Nikdo z vesničanů nebyl ochotný potýkat se se sněhem za jakoukoli sumu a žádná žena nechtěla usednout za něj na koně a nechat se dovézt do hostince. Ta únavná a nepohodlná výprava jejich situaci nijak nezlepšila, kromě jediného, tedy že vyzvedl z kočáru Lauřinu příruční kabelu s oblečením a vůz nechal od-

táhnout pod střechu. Když mu Laura za ten pozorný čin děkovala, výraz jeho tváře zůstal nezměněný. Ani se nesnažil skrýt znechucení a špatnou náladu. Přestože Lauru neobviňoval, a v podstatě ani nemohl, necítil ani soucit. Jakkoli se snažil být spravedlivý, nedokázal se zbavit pocitu, že kdyby jí nebylo, nebyl by se dostal do tak svízelné situace.

Nakonec strávili v hostinci tři dny. Cesty zůstaly neprůjezdné, dokud se nevrátilo teplejší počasí a sníh, který se objevil mimo sezonu, neroztál. Teprve potom mohl pan Crenshaw najmout sedláka, který byl ochotný zapřáhnout do zchátralého dvoukoláku a vydat se s nimi na cestu blátem a přes potůčky vody z rozbředlého sněhu.

Ani jeden z nich po cestě nepromluvil. Čas strávený v hostinci pro ně nebyl nijak příjemný. I když se pan Crenshaw snažil být zdvořilý, zachovával si důsledně odstup. Ještě dvakrát se vypravil do vsi a ji ponechával většinu času samotnou. Laura se zaměštnávala tím, že stále dokola rozebírala své problémy, a tak pocítila velkou úlevu, když se konečně ocitli znovu na cestě.

Zbývalo jim pouhých deset mil, které dvoukolákem zvládli poměrně rychle. Před Eversly, Lauřiným domovem, zastavili před polednem. Ještě dřív, než stačil povoz zarazit úplně, rozlétly se doširoka domovní dveře a vyhrnulo se několik žen. S úzkostí v srdci spatřila Laura své dvě tety, mladší sestru a jejich starou chůvu.

Jak vystupovala z dvoukoláku, obklopila ji změt' rozčilených hlasů. Teta Eleanor ji hystericky uchopila za ruku. „Ach, drahoušku, tolik jsme se bály, jestli tě někde nezabili nebo nepřepadli lupiči nebo jestli jsi nebyla unesena. Byly jsme strachy bez sebe. A také ta vánice, co začala z ničeho nic. Nevěděly jsme, co dělat. Vyslaly

jsme dva lokaje, aby tě hledali, ale kvůli sněhu se museli vrátit. Jsi v pořádku? Jsi zraněná! Co se stalo?“

Dřív než nestačila odpovědět, se z druhé strany přidala teta Celie. „Díky bohu, že jsi bezpečně doma. Na co ta Anna Crenshawová myslela, když tě vypravila v tomhle počasí. Měla jsi počkat. Když jsme dostaly zprávu, že vyjíždíš, začal zrovna padat sníh. Kde jsi to přečkala?“

Poněkud klidnějším tónem promluvila Lauřina sestra, sebevědomě vyhlížející osmnáctiletá dívka. „Ty jsi zraněná!“ Dotkla se Lauřina škrábance na tváři. „Cos to kde vyváděla, Lauro? Jistě nějaké fantastické dobrodružství a já jsem při tom chyběla! To ti nikdy nezapomenu.“

Naráz všechny zmlkly. Laura se ohlédla a viděla, jak z dvoukoláku vystupuje pan Crenshaw a míří k nim. Tety na něj překvapeně zíraly, Clarissa udělala rozpustilou grimasu. Laura zrudla. „To je pan Crenshaw,“ řekla. „Syn paní Crenshawové. Byl tak laskavý a doprovodil mne domů.“ Rozpačitě polkla.

„Těší mne,“ řekl pan Crenshaw.

„Lauro,“ zvolala zděšeně vysokým hlasem teta Celie. „Kde je tvoje komorná?“ Muže naprosto ignorovala.

„Ruth se zranila při nehodě,“ odpověděla Laura. „Musíme pro ni hned poslat. Doufám...“

„Při nehodě!“ zaúpěla teta Eleanor. Bezvládně se opřela o Clarissu. „Kde mám své kapky? Myslím, že omdlím.“

Výraz pana Crenshawa zůstal zdvořile nehnutý. „Měli jsme po cestě nehodu. Asi bychom měli jít dovnitř, kde bychom se mohli posadit, a já vám vše vysvětlím.“

Teta Celie na něj nepřátelsky a s neskrývaným podezřením pohlédla. „To bychom zajisté měli,“ řekla.

Otočila se, zamířila ke schodům a pak nahoru k hlavním dveřím.

Když došli do přijímacího pokoje, přikázala Lauře, aby se spolu se sestrou odebraly do prvního patra. Ta se pokusila protestovat, ale když se i pan Crenshaw přidal k tetám, poslechla. V žádném případě nestála o nějakou další nepříjemnou scénu.

Clarissa se do ní hned zavěsila a vedla ji do společné ložnice. „Co se to děje?“ zeptala se vzrušeným hlasem. „Musíš mi všechno vyprávět.“

Poté co ji Laura krátce seznámila s událostmi předchozích dnů, byla nadšením bez sebe. „Ach, proč jen já nemám takové štěstí? Proč se mně nikdy nestane nic tak vzrušujícího? Jak já ti závidím, Lauro.“

Starší sestra se na ni udiveně podívala. „Jak můžeš něco takového říct? Vždyť to je naše neštěstí. Tety nás teď už nikdy nikam nepustí.“

Ale Clarisse jen vychytrale blesklo v očích. „Možná že ne,“ odvětila. „Ale co ty víš.“

Laura jen zírala. „Já se ti divím, Clarisso. Moc dobře tušíš, jaký mají na neobvyklé situace názor. Na jakékoli. Tohle mi nikdy neodpustí.“

Clarissa jen pokrčila rameny a otočila se k oknu. „I tak je to velmi romantické. Vánice, útulný hostinec. Je ten pan Crenshaw zábavný?“

Laura zavrtěla hlavou. „To není,“ odpověděla suše. „Má slušné vychování, ale pochybuji, že bych mu byla sympatická. Nedal na sobě nic znát, ale spíš to vypadalo, že má na mě zlost.“

„To snad ne!“

„Chceš mi něco naznačit, Clarisso?“

V očích mladší dívky se na okamžik objevily rošťácké jiskřičky, ale potom zavrtěla hlavou. „Ty jsi až moc poslušná, Lauro. Příliš se podřizuješ tetám.“

Laura si položila ruku na ústa a zamračila se. „Já po-

řád nechápu, kam tím míříš. Hned mi to pověz. Zase jsi něco vyvedla?“

Clarissa byla v tu chvíli uražená nevinnost sama. „Já? Já jsem necestovala sama s neznámým mužem bůhví kde.“

Její sestra se jí právě chystala ostře usadit, když na dveře zaklepal služka se vzkazem, že se má dostat do přijímacího pokoje. Laura protáhla obličej. „Ano, hned budu dole,“ řekla. Pohlédla na Clarissu, jako by u ní hledala podporu. „Tak a teď to schytám.“ Ale Clarissa se záhadně usmívala a jenom pozvedla obočí. Laura nazlobeně opustila pokoj.

Na chodbě se na okamžik zastavila, aby si srovnala v hlavě argumenty na svou obranu. Skoro celý dosavadní život musela snášet vrtochy svých tet, a tak v činění kompromisů dosáhla mistrovství. Nezdálo se pravděpodobné, že by dostala povolení odjet do Londýna, ale věděla, že v nadcházejícím střetu si musí zachovat chladný rozum. Události několika minulých dnů sice otřásly její obvykle klidnou povahou, ale teď bylo nutné získat zpět svou rozvahu a schopnost taktizovat.

Když otevřela dveře přijímacího pokoje, našla tam, ke svému překvapení, jenom pana Crenshawa. „Kde jsou mé tety?“ zeptala se.

„Nechaly nás tu samotné, abychom mohli projednat jednu velmi důležitou záležitost,“ odpověděl.

To Lauru zaskočilo, protože tety ještě nikdy nic takového neudělaly. Udiveně se na pana Crenshawa zadívala.

Usmál se. „Vy netušíte, co se chystám říct?“

Laura chtěla zavrtět hlavou, ale dřív než to udělala, pojala strašné podezření. „Ach, ne, to ne...“

„Ano, slečno Lindleyová. Prokážete mi tu čest a stanete se mou ženou?“ tázavě se na ni zadíval.



„Ach, ne,“ opakovala znovu Laura. Položila si ruku na čelo a sklesla na sofa před krbem. „To přece nemůžete... *ony* vás k tomu nemohou nutit. Já jsem nic takového nechtěla. Nenapadlo mě, že budou až tak staromódní a... To je nehorázné.“

Pan Crenshaw se zasmál. „To je. Ale nelitujte mě zbytečně. Začal jsem něco takového tušit, už když jste se o svých tetách zmínila. Byl jsem na to v podstatě připravený. Já se nedám jen tak lehce přesvědčit, ani mdloby na mě neplatí.“ Ušklíbl se.

„Obzvláště ty ne. Nikdo mě nenutil. Jsem připraven se oženit a nepochybuji o tom, že si budeme skvěle vyhovovat, až se lépe poznáme. Takže?“

Laura se na něj podívala. „Ale vy si *mě* nemůžete vzít. Vždyť mě neznáte. Já... Vy. Ach, to je otřesné.“

Pan Crenshaw se znovu usmál. „Jistým způsobem je to nekonvenční,“ souhlasil. „Ale vaše tety si myslí, že není vyhnutí. Pro mne je to řešení přijatelné a doufám, že bude i pro vás, až budete mít čas to zvážit.“

„Ale já jsem ani neměla svou londýnskou sezonu,“ zanařikala naprosto nelogicky Laura.

„Místo toho se objevíte ve společnosti v plné slávě jako vdaná žena,“ zasmál se Eliot. „Obrovská výhoda, ale to vy ještě nevíte. Měla jste totiž pravdu, když jste říkala, že vám tety nedovolí odjet do Londýna. *Ony* na tom manželství trvají.“

„Já vás nechápu. Jak můžete být tak klidný a smířný se skutečností?“

Pokrčil rameny. „Nikdy jsem neměl romantické představy o manželství. Viděl jsem, jak se moji přátelé ženili pro peníze, z lásky, aby byli po vůli svým rodinám, a pro jiné, méně rozumné důvody. A jsou to vždycky ta manželství z lásky, která ztroskotají.“ Najednou se zarazil, jako by jej něco napadlo. „Možná že existuje někdo, ke komu cítíte sympatie, a chtěla

byste se provdat za něj? To by ovšem zcela měnilo situaci.“

Laura jenom zavrtěla hlavou. Byla naprosto vyvedená z míry.

„Tak potom se k sobě docela dobře hodíme. Původem, majetkem i vzděláním. Udělám, co bude v mých silách, abyste byla šťastná. Co odpovíte?“

Jenom na něj otupěle zírala. „Já... já si to musím rozmyslet. Nejsem si jistá. Je vůbec možné se takhle provdat?“

## KAPITOLA DRUHÁ

**B**ěhem týdne bylo vše dojednáno. Eliot Crenshaw se vrátil do Londýna. Laura, stále nepřesvědčená, a přesto neschopná odporu, zůstala. Později si pak nedokázala vysvětlit, co ji přimělo souhlasit s tím absurdním řešením. Tety nehodlaly ustoupit od svého tvrzení, že pokud se neprovdá, bude to mít nenapravitelné následky. A návštěva paní Crenshawové jí také moc nepomohla. Ta laskavá paní se sice nepřestávala omlouvat za to, co se stalo a na čem měla nevědomky podíl, ale otevřeně Lauře přiznala, jak je řešením nadšená. Doslova řekla, že Laura je pro ni přesně takovou snachou, jakou by si byla přála, a přesně takovou ženou, jakou Eliot potřebuje.

A právě s tím měla Laura jisté problémy. Naléhání paní Crenshawové a rozvážné ujišťování jejího syna, že co se jeho týká, podvoluje se s potěšením, ji zbavovaly duševní rovnováhy. A poslední kapkou byl postoj její sestry. Clarissa byla nejpřesvědčivější ze všech. Téměř Lauru zapřísahala, aby nabídku přijala. Ve skutečnosti projevila údiv nad celou aférou teprve v okamžiku, kdy uslyšela, že by její sestra mohla odmítnout. Podle jejího názoru by to bylo šílené.

„Pokud se nevdáš, jsme ztracené,“ řekla Lauře. „Nikdy nám nedovolí odjet do Londýna, ani nikam jinam. Nikdy se nesetkáme s žádným vhodným gentlemanem. Stanou se z nás staré panny, jako jsou naše te-

ty, Lauro. Ty povedeš domácnost se stejným zápalem jako teta Celie a já si budu muset vymýšlet záchvaty dušnosti, abych unikla nudě.“ Komicky si povzdechla. „Myslím, že si budu muset opatřit nějakou čichací sůl a začít si to nacvičovat. Mám opravdu dojem, že se mi nedostává vzduchu.“ Chytila se dramaticky za hrdlo.

Laura se zasmála. „Nebud' směšná, Clarisso. Ty nikdy nebudeš trpět záchvaty dušnosti.“

Ale Clarissa se nedala jen tak odbýt. Zadívala se Lauře přímo do očí a řekla: „*Ted'* ještě ne, samozřejmě... ale co až budu dvacet let zavřená tady v tom domě s tebou a tetami? Kdo ví? Musíš se chopit příležitosti nás odsud dostat, Lauro. Já tetu Celii i tetu Eleanor miluji, ale ony nechápu... nechápu nic.“

Po tom rozhovoru Laura dlouho a usilovně přemýšlela. Rozuměla velmi dobře tomu, co tvrdila Clarissa. Vždyť i ona se někdy cítila v Eversly uvězněná a nešťastná a toužila uniknout a žít jinak. A jak to tak vypadalo, teď k tomu měla příležitost, ale jak skličující příležitost to byla. Copak si může vzít úplně cizího člověka? Co o tom muži vůbec ví?

Nakonec se podvolila. Tlak rodiny, touha po dobrodružství a úniku, to vše dohromady způsobilo, že odhodila pochybnosti a přijala Eliotovu nabídku.

Ten se hned potom vypravil do Londýna, aby uveřejnil oznámení v *Morning Postu* a našel pro ně dům, zatímco Clarissa a tety se vrhly do šití svatebních šatů. Událost měla proběhnout za měsíc, na venkově, v kostele blízko Eversly, a potom měl pár odjet do Londýna na začátek sezony. A Clarissa měla jet s nimi. Někomu by takové líbánky mohly připadat prapodivné, ale právě to Lauru smířilo se skutečností.

Týdny uplynuly rychleji, než by si byla přála. Ve chvílích osamění Laura často znovu všechno promýšlela.

Několikrát už téměř sebrala odvalu svatbu odvolat. Ale pokaždé ji zastavilo pomyšlení na to, co ji vlastně k přijetí té nabídky vedlo. Co by ji a Clarissu čekalo, kdyby se s tím nesmířila.

A tak se stalo, že dvojctihodná slečna Laura Lindleyová, svobodná panna, z hrabství St. Andrew's v Lincolnshiru, byla jednoho větrného dubnového dne oddána s panem Eliotem Crenshawem z Londýna a Melton Mowbraye. Za družičku jí při tom malém obřadu šla sestra a všichni tři se hned po svatební snídani vydali kočárem na cestu. Ve městě už byl pronajatý dům a všechno bylo připravené na okamžik, kdy nová paní Crenshawová vstoupí do společnosti a zaujme tam své místo – všechno, kromě paní samé.

Jediná Clarissa byla nadšená vším, co tomu předcházelo, stejně jako tím, co momentálně zažívala. To, co by se mohlo stát nudnou cestou v uzavřeném kočáře, bylo oživeno jejím neustálým brebentěním a neutuchajícím zájmem o krajinu a vesnice, kterými projížděli. Nikdy nezapochybovala o moudrosti Lauřina rozhodnutí, třebaže to její starší sestře situaci nijak neusnadňovalo, a tak všechny brzy nakazila dobrou náladou.

Veškerý hovor u večeře v hostinci, kde zůstali přes noc, stejně jako příští den v kočáře během cesty, se týkal toho, co budou sestry ve městě dělat a jaké radovánky je tam čekají. Na konci putování byla Laura téměř smířená se svým novým stavem, k čemuž v neposlední řadě přispělo i to, že novomanžel co nejpozorněji dbal na její pohodlí. Pocítila jisté rozpaky, když přišli do hostince, ale Eliot s naprostou samozřejmostí domluvil jednu ložnici pro sebe a jednu pro ni a Clarissu. A když ji sestra konečně přestala popichovat, začala se Laura poprvé od okamžiku, kdy řekla ano, cítit uvolněně. Možná že to nebude až tak těžké, jak si původně myslela.